#SeAcabo: Το πιο (προσωπικό είναι πολιτικό) Παγκόσμιο Κύπελλο Ποδοσφαίρου στην ιστορία, συνεχίζεται έξω από τα γήπεδα

Ας αρχίσουμε κάπως διαφορετικά. Όταν ανακοινώθηκε σε μια πολύ δύσκολη συγκυρία η ελληνική έκδοση του Jacobin, είχα την περιέργεια αν θα υπάρχει σε αναλογία με την μαμά έκδοσή του, ένα «sports section». Η αλήθεια βέβαια είναι πως ούτε κι εκεί υπάρχει, όμως αν γράψεις στο ψαχτήρι του π.χ. *football – soccer* (ακόμη καλύτερα) – *FIFA*… θα πέσεις πάνω σε έναν πλούτο κειμένων, βασισμένα στη σύγχρονη πολιτική οικονομία και λίαν προσφάτως και γεωπολιτική του επαγγελματικού αθλητισμού – κυρίως των ομαδικών σπορ. Στην Ελλάδα, δεν υπάρχει ανάλογη συνέπεια και δυστυχώς η Αριστερά, το Κίνημα του Κοινωνικού Ανταγωνισμού, ο Χώρος της Αμφισβήτησης, δε φαίνεται να θέλει να πολυασχοληθεί κι αν το κάνει, είναι για να τρέξει πίσω από τις εξελίξεις. Εξελίξεις όχι μόνο δυσάρεστες, αλλά και δολοφονικές. Δε θα ήθελα να επεκταθώ στη γνωστή τραγική ιστορία της δολοφονίας του Μ.Κατσούρη, αλλά στέκομαι στη διαχείρισή της.

Είναι παραδεκτό πως μας λείπουν αφηγήσεις κι ιστορίες με θετικό πρόσημο. Ιστορίες που να δίνουν το παράδειγμα για να κινητοποιηθεί ο κόσμος. Έτσι λοιπόν, κατά τη διάρκεια του απίθανου (σε αγωνιστικό επίπεδο) 9ου Παγκοσμίου Κυπέλλου Γυναικών, σε Αυστραλία/Ν.Ζηλανδία, σκέφτηκα πως έπρεπε να μάθει ένα πιο ευρύ κοινό τα συμφραζόμενα γύρω από τις ποδοσφαιρίστριες των 32 εθνικών ομάδων, που για πρώτη φορά μαζεύτηκαν τόσες πολλές σε δύο χώρες για να παίξουν σε μια διοργάνωση, που η εφάμιλλη ανδρική εκδοχή της, πριν κάποιους μήνες πραγματοποιήθηκε υπό απαράδεκτες συνθήκες, οργανωτικές μιλώντας και εννοούμε πολιτικές, στο Κατάρ. Εκεί δυστυχώς η Αριστερά παγκοσμίως, έμεινε πάλι πολύ πίσω. Αλλά ας μην πάμε τόσο πίσω και κυρίως ας μη δυσαρεστήσουμε τις καρδιές μας. Μιας κι αυτός ο μήνας από τις 20 Ιούλη έως τις 20 Αυγούστου, για όσες (κι ήταν πολλές αυτές) κι όσους, παρακολουθήσαμε τους αγώνες αυτού του «Μουντιάλ Γυναικών» ήταν μια απίστευτη κατάσταση, ήταν ο…οίνος που εύφραινε τις καρδιές μας. Για τον γράφοντα, ήταν κάτι σαν αψέντι. Ναι τέτοιο ήταν, διότι δεν υπήρχαν ύστερα παραισθήσεις. Αυτό που έβλεπες, ήταν αληθινό, ήταν *αυθεντική μπάλα, όχι από ρομποτάκια, αλλά από ερασιτεχνικές (έρως+ τέχνη) ψυχάρες.*

Αντέξατε έως εδώ; Πολύ ωραία. Κάπως έπρεπε να κερδηθεί η προσοχή σας.

Ας πάμε λοιπόν, στις ημέρες που προηγήθηκαν της έναρξής του Π.Κ. ώστε να δούμε κάποια γεγονότα

που χρήζουν μιας προσοχής.

Ήταν το 1986 (άγνωστο αν ήταν πριν ή ύστερα από το *Χέρι του Θεού*), στην 45η Σύνοδο της FIFA όταν η Νορβηγή Ellen Wille έγινε η πρώτη γυναίκα που μίλησε ενώπιον συνόδου της FIFA, όπου υποστήριξε την καλύτερη μεταχείριση των γυναικών παικτριών. Όταν η FIFA διοργάνωσε το πρώτο Παγκόσμιο Κύπελλο Γυναικών πέντε χρόνια αργότερα στην Κίνα (γνωστό ως «Παγκόσμιο Πρωτάθλημα Γυναικείου Ποδοσφαίρου για το Κύπελλο M&M», καθώς η μάρκα ζαχαρωτών ήταν χορηγός της εκδήλωσης), ποια θα περίμενε να φτάσουμε εδώ με σπάσιμο κάθε ρεκόρ θέασης των αγώνων στα δύο εκατομμύρια θεάτριες.

Έκτοτε τα πράγματα κυλούσαν ανησυχητικά αργά αλλά σταθερά και με συνέπεια, ιδίως σε χώρες που ο αθλητισμός γυναικών ήταν σε ψηλό επίπεδο έστω υποδομών κι αποδοχής του δικαιώματός τους ν΄αθλούνται. Δεν είναι τυχαίο πως σε Αυστραλία, ΗΠΑ, Καναδά το soccer παιζόταν άνετα κι εύκολα σε χαμηλές ηλικίες. Τα ίδια πάνω κάτω και στις χώρες της Σκανδιναβίας, σε Γερμανία κι Ιαπωνία, Κίνα και Βραζιλία, είτε έτσι είτε αλλιώς.

Όσο λοιπόν, εμείς ασχολούμασταν με το τι κάνουν οι άνδρες σούπερ σταρ με τα ποσά να φτάνουν – ασχέτως της φετινής ειδικής κατάστασης που αφορά την εμπλοκή της Σαουδικής Αραβίας και της επαγγελματικής της λίγκας – κάπου στο...διάστημα, οι γυναίκες έπαιζαν ποδόσφαιρο, με τον τελικό του 2015 να σπάει ρεκόρ τηλεθέασης τελικού ομαδικού σπορ, στις ΗΠΑ . Σιγά σιγά όμως, αυξανόταν η φωνή των γυναικών που ζητούσαν πιο πολλή προσοχή από τις εγχώριες ομοσπονδίες τους κυρίως, ως προς τα ζητήματα πληρωμών οδοιπορικών, ασφάλισης, νοσηλειών και υγειονομικής φροντίδας. Π.χ. η καλύτερη ποδοσφαιρίστρια για το 2018, η Νορβηγίδα (ξανά) Ada Hegerberg αρνήθηκε να αγωνιστεί με την εθνική Νορβηγίας στο Π.Κ. του 2019, ως ύστατη διαμαρτυρία για την αντιμετώπισή τους από τη Νορβηγική Ομοσπονδία Ποδοσφαίρου. Παράλληλα, το ίδιο έτος ξεκίνησε ο δικαστικός μαραθώνιος των ποδοσφαιριστριών στην εθνική των ΗΠΑ. Μόλις τρεις μήνες πριν από το Παγκόσμιο Κύπελλο Γυναικών στη Γαλλία, 28 παίκτριες της εθνικής ομάδας γυναικών υπέβαλαν ομαδικής αγωγής σε Περιφερειακό Δικαστήριο των Ηνωμένων Πολιτειών στο Λος Άντζελες κατά της Ομοσπονδίας Ποδοσφαίρου των Ηνωμένων Πολιτειών. Μήνυσαν την USSF για «θεσμοποιημένη διάκριση λόγω φύλου», υποστηρίζοντας ότι η USSF παραβιάζει τον Νόμο για τα Πολιτικά Δικαιώματα του 1964*. Βέβαια αυτή όλη η εσωτερική κουβέντα είχε αρχίσει χρόνια πριν τρία χρόνια κι αφού οι

ΗΠΑ είχαν κερδίσει το 2ο τους τίτλο το 2015:*Τα μέλη της γυναικείας ομάδας είναι αναμφισβήτητα πιο διάσημα από τους άντρες ομολόγους τους και τα τελευταία χρόνια έχουν φέρει περισσότερα χρήματα για την ομοσπονδία. Οι New York Times υπολογίζουν κέρδη άνω των 5 εκατομμυρίων δολαρίων για τη γυναικεία ομάδα φέτος, ενώ οι άνδρες θα χάσουν περίπου 1 εκατομμύριο δολάρια. Και υπάρχουν αναμφίβολα περισσότερα χρήματα που πρέπει να γίνουν. Όταν η γυναικεία ομάδα αναδείχτηκε στα τέλη της δεκαετίας του '90, προσέλκυσε ένα νεανικό, κυρίως γυναικείο κοινό: «το πιο αδικημένο κοινό στον αθλητικό κόσμο»*.

Κατόπιν διάφορων προβλημάτων επί της διαδικασίας εν τέλει, η απόφαση ήταν νικηφόρα! Το

Φεβρουάριο του 2022 κατέληξαν σε διακανονισμό 24 εκατομμυρίων δολαρίων με την USFF σχετικά με την αγωγή τους για ίση αμοιβή. Το μεγαλύτερο μέρος του διακανονισμού είναι, στην πραγματικότητα, καθυστερημένη αμοιβή - μια «σιωπηρή παραδοχή ότι η αποζημίωση για τις ομάδες ανδρών και γυναικών ήταν άνιση για χρόνια». Τον Μάιο του '22 μετά από μια μακρά μάχη, η γυναικεία ομάδα κατέληξε τελικά σε μια εργατική συμφωνία που κλείνει τη διαφορά στις αμοιβές μεταξύ αυτών και της ανδρικής ομάδας και θα εξασφαλίσει ίσους μισθούς και μπόνους, συμπεριλαμβανομένου του Παγκόσμιου Κυπέλλου του 2023.

Δυστυχώς όμως, τα πράγματα δεν είναι εξίσου...ρόδινα για τις υπόλοιπες 31 χώρες. Ή ορθότερα, για τις υπόλοιπες χώρες πλην των Αγγλίας, Βραζιλίας, Αυστραλίας, Νορβηγίας και Νέας Ζηλανδίας, που οι ομοσπονδίες τους είχαν συμφωνήσει στο να δίνουν ίσα ποσά, για αμοιβές οδοιπορικών, μπόνους νικών-προκρίσεων- καλών πλασαρισμάτων & κατακτήσεων τροπαίων.

Η πραγματικότητα φέτος ήταν ότι η FIFA ύστερα από συντονισμένες και έντονα φορτικές ενέργειες της πλατφόρμας χορήγησης βοήθειας σε εθνικά συνδικάτα των επαγγελματιών, της FIFpro

αποφάσισε φέτος ν΄αυξήσει το ποσό συμμετοχής κάθε παίκτριας στο 9ο Π.Κ. δίνοντας ανά παίκτρια το ποσό των €27.800,00. Μετά το διπλασιασμό για το ΠΚ του 2019 στη Γαλλία, τριπλασιάστηκε για το 2023, φτάνοντας τα 100 εκατομμύρια ευρώ. Αυτό ναι μεν δείχνει τη ραγδαία άνοδο ενδιαφέροντος για το ποδόσφαιρο γυναικών, αλλά από την άλλη εν συγκρίσει με τους άντρες που μοιράζονται τα 400 εκατομμύρια ευρώ υπάρχει ένα χάσμα...300 ακόμη εκατομμυρίων.

Αυτή η αύξηση βέβαια δεν έκρυψε κάποιες διαμάχες που διακόπηκαν άμα την έναρξη του Π.Κ. μιας κι επτά ομάδες είχαν ανάλογα προβλήματα - με την περίπτωση μάλιστα της Ζάμπιας να γίνεται ακόμη πιο ενδεικτική, αφού ο προπονητής τους βρισκόταν σ΄έρευνα για σεξουαλικές παρενοχλήσεις.

Τα ίδια προβλήματα υπήρχαν και στη Γαλλία μιας μετά από έλεγχο που ανατέθηκε από τη Γαλλίδα υπουργό Αθλητισμού Amelie Oudea-Castera αποκαλύφθηκαν οι ισχυρισμοί για σεξουαλική παρενόχληση και εκφοβισμό, με τον πρόεδρο της FFF Noel Le Graet να παραιτείται από τη θέση του.

Οι παίκτριες της Αγγλίας ζητούσαν από την ομοσπονδία τους, να τους καταβάλει μπόνους που σχετίζονται με την πρόκριση για το Παγκόσμιο Κύπελλο. Ωστόσο, η FA δεν ήθελε να το προσφέρει αυτό, δεδομένου ότι η FIFA παρέχει τις άμεσες πληρωμές, που γράφτηκαν πιο πάνω.Οι παίκτριες όμως δεν ήθελαν να αντικατασταθούν τα μπόνους, από αυτές τις πληρωμές.

Οι Αυστραλίδες, δια μέσου του ενεργού σωματείου τους, ζήτησαν λίγες μέρες πριν την έναρξη του Π.Κ. μέσω μηνύματός τους καλύτερα δεδομένα για τις γυναίκες παίκτριες της A-League, πολλές από τις οποίες εξακολουθούν να εργάζονται με μερική απασχόληση. Αν και ο κατώτατος μισθός της A-League αυξάνεται σταθερά, το ελάχιστο για τη σεζόν 2023-24 θα εξακολουθεί να είναι €15.780.

Στον Καναδά, ύστερα από μια διαμαρτυρία στις αρχές Φεβρουαρίου, υπήρξε η διευκρίνιση πως δεν ζητάνε χρήματα που δεν υπάρχουν στην ομοσπονδία, αλλά την ίδια ευκαιρία με την αντίστοιχη εθνική ανδρών,ν΄αγωνίζονται και τις απαραίτητες αλλαγές εντός ομοσπονδίας για τη διασφάλιση

της βιωσιμότητας, στο παρόν και στο μέλλον...

Όσο για την Τζαμάικα: «Αναγκαζόμαστε να εκφράσουμε τη μέγιστη απογοήτευσή μας για την Ποδοσφαιρική Ομοσπονδία της Τζαμάικα». Μεταξύ των καταγγελιών τους ανέφεραν ζητήματα προβληματικά σχετικά με τις μεταφορές, τα καταλύματα, τις συνθήκες προπόνησης, αποζημιώσεις, επικοινωνία, διατροφή και πρόσβαση σε κατάλληλους πόρους. Με τη βοήθεια του...κοινού, και δύο μεγάλων ποσών αρωγής από την μητέρα ποδοσφαιρίστριας και της μκο *Reggae Girlz Foundation* δύσκολα θα μπορούσε να ταξιδέψει στην Ωκεανία, έτοιμη αγωνιστικά.

Στη Νιγηρία, αντίστοιχα με την Αγγλία δεν θα δίνονταν επιπρόσθετα μπόνους πρόκρισης, ενώ υπήρχαν διαμαρτυρίες από τον προπονητή κιόλας ότι υπήρχαν όχι μόνο οφειλές σε αυτόν αλλά και σε παίχτριες.

Ενώ, στη Νότια Αφρική οι παίκτριες μποϊκόταραν φιλικό τους σε ένδειξη διαμαρτυρίας για τις συνθήκες έδρας και την ανεπαρκή προετοιμασία για το τουρνουά. Ήθελαν να τονίσουν τις ανησυχίες τους σχετικά με την οικονομική αποζημίωση, συμπεριλαμβανομένης της συμβατικής εξασφάλισης άμεσων πληρωμών από τη FIFA.

Για την άμεση πληρωμή της FIFA εν τω μεταξύ – τα τριάντα χιλιάδες δολλάρια – τα πράγματα ακόμη κι όταν παιζόταν το τουρνουά ήταν αμφιλεγόμενα - μιας κι οι Ομοσπονδίες ήθελαν να μεσολαβήσουν αυτές για την πληρωμή αυτή κι ήταν χάρη σε ένα βίντεο της γ.γ. της FIFA, της Fatma Samoura που έκλεισε αυτό το ζήτημα υπέρ των ποδοσφαιριστριών.

Ένα ζήτημα που όμως φαίνεται πως δεν θα μπορούσε να κλείσει ποτέ, κι ας κατέκτησε - όχι μόνο τις καρδιές μας βάσει αγωνιστικών ικανοτήτων – αλλά και του τροπαίου, ήταν η ανταρσία των 15 ποδοσφαιριστριών από τον περσινό Σεπτέμβριο κόντρα στην Ομοσπονδία τους και τον προπονητή τους, αφού ανακοίνωσαν προς τη RFEF ότι δεν ήθελαν πλέον να καλούνται στην ομάδα εκτός και αν γίνουν αλλαγές στο προπονητικό επιτελείο. Η RFEF ισχυρίστηκε ότι οι παίκτριες ζήτησαν από τον προπονητή να παραιτηθεί. Μέλη της «Las 15» αρνήθηκαν ότι είχαν ζητήσει την παραίτηση του Vilda και είπαν ότι ήθελαν διάφορες αλλαγές εντός και εκτός γηπέδου, συμπεριλαμβανομένων καλύτερων προπονητικών προτύπων και ο Vilda να υιοθετήσει μια βελτιωμένη προσέγγιση στην τακτική και την προετοιμασία του αγώνα! Φυσικά και σχετίζεται με το παρελθόν του συγκεκριμένου μιας και έως το 2019, υπήρχε κανόνας ότι οι παίκτες δεν μπορούσαν να κλειδώσουν τις πόρτες των δωματίων του ξενοδοχείου τους τη νύχτα σε διεθνή υπηρεσία. Έπρεπε να περιμένουν μέχρι να έρθει ο τεχν. διευθυντής και να ελέγξει ότι όλα ήταν καλά, σύμφωνα με τα πρότυπά του, πριν κλειδώσουν την πόρτα και κοιμηθούν. Τελικά, τρεις εξ αυτών μόνο ταξίδεψαν τελικά στο νικηφόρο τουρνουά (φανταστείτε, τι ταλέντο υπάρχει στην Ισπανία αφού η σύνθεση σε ένα Π.Κ. είναι 23 παιχτριών, συν και την προεπιλογή των 30).

Η νίκη αυτή όμως, έδειξε πόσα άλλα προβλήματα. Όταν κατά τη διάρκεια της απονομής του τροπαίου ο πρόεδρος της Ισπανικής Ομοσπονδίας, φίλησε στο στόμα τη Jennifer Hermoso, δε φάνηκε αμέσως. Με τις δηλώσεις της όμως ύστερα από τον αγώνα: «Ναι (συνέβη), αλλά δεν μου άρεσε», ενώ

παρακολουθούσε σε βίντεο το περιστατικό με τις συμπαίκτριές της σε ζωντανή μετάδοση στο Instagram στα αποδυτήρια. Ο Ρουμπιάλες απορρίπτει δημόσια την κριτική για τις πράξεις του. Το περιστατικό καταδικάζεται ευρέως στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης, με την υπουργό Ισότητας της Ισπανίας Irene Montero και τον υπουργό Αθλητισμού Miquel Iceta να εκφράζουν και οι δύο την κριτική τους. Τη Δευτέρα 21η Αυγούστου, ο ίδιος λέει: «Φαίνεται σαν να έχει προκαλέσει σάλο. Φυσικά, αν υπάρχουν άνθρωποι που αισθάνθηκαν πληγωμένοι από αυτό, πρέπει να ζητήσω συγγνώμη - δεν υπάρχει εναλλακτική. **Και επίσης μάθετε από αυτό και κατανοήστε ότι ένας πρόεδρος ενός τόσο σημαντικού θεσμού όπως η ομοσπονδία πρέπει** - πάνω απ 'όλα σε τελετές και σε τέτοιου είδους ερωτήσεις - **να είναι πιο προσεκτικός**».

Έκτοτε, ξεκίνησε ένας...γλυκός χαμός. Μιας και αρχικά η FUTPRO – η ένωση των επαγγελματιών ποδοσφαιριστριών – εκδίδει καυστική ανακοίνωση εναντίον του Rubiales: «Η FUTPRO απορρίπτει οποιαδήποτε στάση ή συμπεριφορά που βλάπτει τα δικαιώματα των ποδοσφαιριστριών και από το σωματείο εργαζόμαστε ώστε να μην μένουν ατιμώρητες ενέργειες όπως αυτές που έχουμε δει, να τιμωρούνται και να λαμβάνονται τα κατάλληλα μέτρα που προστατεύουν τις ποδοσφαιρίστριες από πράξεις που πιστεύουμε ότι είναι απαράδεκτες.»

Την Πέμπτη εν τω μεταξύ η FIFA ανακοινώνει ότι έχει κινήσει πειθαρχική διαδικασία κατά του Ρουμπιάλες. Ο πειθαρχικός κώδικας του οργάνου επισημαίνει ότι μπορούν να ληφθούν μέτρα κατά οποιουδήποτε «παραβιάζει τους βασικούς κανόνες αξιοπρεπούς συμπεριφοράς» ή «προσβάλλει με οποιονδήποτε τρόπο φυσικό ή νομικό πρόσωπο, ιδίως χρησιμοποιώντας προσβλητικές χειρονομίες, σημεία ή γλώσσα».

Την Παρασκευή ο Rubiales προεδρεύει μιας έκτακτης συνέλευσης της RFEF και αρνείται να παραιτηθεί. Ισχυρίζεται ότι επιχειρήθηκε «κοινωνική δολοφονία» εναντίον του.«Δεν πρόκειται να παραιτηθώ, δεν πρόκειται να παραιτηθώ, ΔΕΝ πρόκειται να παραιτηθώ, ΔΕΝ πρόκειται να παραιτηθώ, δεν πρόκειται να παραιτηθώ», δηλώνει ο Ρουμπιάλες. «Είμαστε σε μια χώρα όπου ο νόμος κυβερνά, όπου πρέπει να υπάρχει ένα κίνητρο για να σας βγάλει από κάποιο μέρος. Και λέω, τι είναι αυτό που έχω κάνει**; Αρκεί ένα συναινετικό τσίμπημα {!!!} για να με βγάλει από εδώ;**»

Ακολουθεί εκ νέου, νέα ανακοίνωση μέσω του FUTPRO υπογεγραμμένη από 81 παίκτριες : «Μας γεμίζει με θλίψη που ένα τόσο απαράδεκτο γεγονός καταφέρνει να αμαυρώσει τη μεγαλύτερη αθλητική επιτυχία του ισπανικού γυναικείου ποδοσφαίρου. Μετά από όλα όσα συνέβησαν κατά την τελετή απονομής μεταλλίων στο Παγκόσμιο Κύπελλο Γυναικών, θέλουμε να δηλώσουμε ότι όλες οι παίκτριες που υπογράφουν αυτήν την επιστολή δεν θα δεχτούν κλήση από την εθνική ομάδα, εάν υπάρχει η σημερινή ηγεσία».

Λίγο μετά τη συλλογική δήλωση, η Hermoso κυκλοφορεί μία ανεξάρτητα. Σε αυτό, επαναλαμβάνει ότι δεν είχε συναινέσει στο φιλί, αποκαλεί την εκδοχή του Rubiales για τα γεγονότα "ψευδή" και ισχυρίζεται ότι η RFEF την πίεσε να κάνει μια δήλωση που να δικαιολογεί τις ενέργειες του προέδρου της. «Αν και είναι αλήθεια ότι δεν θέλω να παρέμβω στις πολλαπλές συνεχιζόμενες νομικές

διαδικασίες, νιώθω υποχρεωμένος να αναφέρω ότι τα λόγια του κ. Luis Rubiales που εξηγεί το ατυχές περιστατικό είναι κατηγορηματικά ψευδή και μέρος της κουλτούρας χειραγώγησης που ο ίδιος έχει δημιουργήσει. », λέει η Hermoso. **...«Δεν ήταν ποτέ συναινετικό το φιλί του. Θέλω να επαναλάβω όπως έκανα πριν ότι δεν μου άρεσε αυτό το περιστατικό».**

Η ημέρα κλείνει, με απειλές προς τη Hermoso πως θα κινηθούν εναντίον οι της Ομοσπονδίας.

Την επόμενη μέρα, ο Ρουμπιάλες αποκλείεται προσωρινά από τις δραστηριότητες που σχετίζονται με το ποδόσφαιρο για 90 ημέρες από τη FIFA. Ο Ρουμπιάλες και η RFEF έλαβαν επίσης εντολή να απόσχουν από την επικοινωνία με την Hermoso από τον πρόεδρο της πειθαρχικής επιτροπής της FIFA.

Έντεκα μέλη του προπονητικού επιτελείου της εθνικής ομάδας γυναικών της Ισπανίας ανακοινώνουν την παραίτησή τους με συλλογική δήλωση, επικαλούμενα **τις «απαράδεκτες συμπεριφορές και ενέργειες του αρχηγού της RFEF».** Ο προπονητής της γυναικείας ομάδας Χόρχε Βίλντα παραμένει στη θέση του. Το προπονητικό επιτελείο ήταν παρόν στη συνέλευση της RFEF της Παρασκευής κατά την οποία ο Ρουμπιάλες αρνήθηκε να παραιτηθεί και δήλωσε ότι ήταν δυσαρεστημένο που η παρουσία του, έκανε να φαίνεται ότι οι απόψεις του ευθυγραμμίζονται με αυτές του προέδρου.

Έτσι λοιπόν, φτάσαμε στην είδηση ότι η μητέρα του προέδρου κάνει απεργία πείνας σε εκκλησία προφανώς σε ένα πλήρως θεαματικό σκηνικό, όπου γίνεται αγώνας δρόμου ώστε να κερδηθεί μια κάποια ανοχή του τηλεοπτικού κοινού προς το γιο της, που επιμένει να μην θέλει να παραιτηθεί.

Ενώ οι πρόεδροι των Περιφερειακών Ομοσπονδιών «Autonómico y Territoriales» απαιτούν κι αυτοί την παραίτηση του Rubialles .

Μέχρι κι ο πρόεδρος της UEFA,ο Ceferin δήλωσε πως πλέον «Ο Λουίς Ρουμπιάλες έχει τεθεί σε αναστολή από όλες τις λειτουργίες του, παντού. Δεν είναι απαραίτητο να ανασταλεί δύο φορές...Η υπόθεσή του βρίσκεται στα χέρια του πειθαρχικού οργάνου της Διεθνούς Ομοσπονδίας. Οποιοδήποτε σχόλιο θα μπορούσα να κάνω θα ακουγόταν σαν πίεση».

Προτίμησα να μην επεκταθώ στις δηλώσεις αλληλεγγύης κάποιων βετεράνων του ισπανικού ποδοσφαίρου, όπως οι Ινιέστα και Τσάβι, ή να μην συμπεριλάβω τις δηλώσεις του παίχτη της Real Betis Borja Iglesias που έκανε δήλωση αποχής από την εθνική ανδρών, καταχειροκροτούμενος στον τελευταίο αγώνα της ομάδας του ή στην είσοδο στο γήπεδο των παιχρών της Seville FC, φορώντας τισέρτ με το «Se Acabo»

Τόσες λέξεις και ίσως να μην γίνεται αντιληπτή η κατάσταση που εξελίσσεται στην Ισπανία, μια χώρα πολύ πιο έτοιμη κι ευαίσθητη σε έμφυλα ζητήματα και στ΄ ανάλογα κινήματα.

Ήδη στις 28 Αυγούστου υπήρξε συγκέντρωση αλληλεγγύης στη Hermoso κι υπέρ ενός αθλητισμού ελεύθερου από τη σεξιστική βία.

Όμως να μου επιτραπεί να γράψω πως εδώ ήδη έχουμε αργήσει. Από όποια οπτική και να το δούμε.

Προφανώς μου είναι άγνωστο κατά πόσο το εγχώριο φεμινιστικό κίνημα προσπαθεί να έρθει σ΄ επαφή ή να αλλάξουν αμοιβαίες αφηγήσεις με τις αθλήτριες – αθλήτριες που ουσιαστικά αντιμετωπίζονται από τους πάντες (εξάλλου άνδρες είναι είτε στα γραφειοκρατικά πόστα ή στα προπονητικά καθήκοντα), ως επαγγελματίες αλλά άνευ και πολλών δικαιωμάτων. Έχουν δικαίωμα ασφάλισης όπως οι υπόλοιπες αμειβόμενες που υπογράφουν συμβόλαιο; Πού μπορούνε ν΄ απευθυνθούν σε ζητήματα κακομεταχείρισης; Είναι ζητήματα που ίσως να θεωρούνται «ειδικά» ή «κατ΄ εξαίρεση» αλλά με όσα προσπάθησα να παρουσιάσω η πλατφόρμα των επαγγελματικών σπορ – ιδίως στις ΗΠΑ, όπου οι παίχτριες και μπάσκετ, στο WNBA αλλά και στο ποδόσφαιρο NWSL δίνουν τις δικές τους μικρές μάχες, στα σόσιαλ μήντια κι αλλού – ενδείκνυται για ν΄ ανοίξει η βεντάλια. Εδώ καλά καλά, παρακολουθώντας τις μεταδόσεις στον Ant1 και διαβάζοντας κάποια άρθρα, προσπαθούσα να καταλάβω την αναγκαιότητα της επιμονής στον όρο: «**ποδόσφαιρο γυναικών**». Η γλώσσα αποτυπώνει μια σειρά αξιών που κουβαλάμε μαζί μας. Δεν είναι διαφορετικό το ποδόσφαιρο, για να το πούμε «γυναικείο-ανδρικό». Οι αγώνες είναι κοινοί για ισότητα, ελευθερία, δικαιοσύνη, θα πουν κάποιοι. Ναι, αλλά περνάνε κι από την καθημερινότητά μας κι από αυτά που αγαπάμε να κάνουμε στον όποιο ελεύθερο χρόνο μας , η ισότητα λοιπόν, μέσα από την υπεράσπιση των δικαιωμάτων των γυναικών και της ανάγκης τους πούν ***Τελείωσε(ς)*** σε κάθε νάρκισσο γραφειοκράτη, μπορεί να οδηγήσει τα πράγματα σε μια πιο αισιόδοξη κατεύθυνση.

*Ο νόμος περί πολιτικών δικαιωμάτων του 1964 απαγορεύει τις διακρίσεις λόγω φυλής, χρώματος, θρησκείας, φύλου ή εθνικής καταγωγής. Οι διατάξεις αυτού του νόμου περί πολιτικών δικαιωμάτων απαγόρευαν τις διακρίσεις με βάση το φύλο, καθώς και τη φυλετική πρόσληψη, την προαγωγή και την απόλυση. Ο νόμος απαγόρευε τις διακρίσεις σε δημόσια καταλύματα και προγράμματα που χρηματοδοτούνται από την ομοσπονδία. Ενίσχυσε επίσης την επιβολή των δικαιωμάτων ψήφου και την κατάργηση του διαχωρισμού των σχολείων.
{https://www.dol.gov/agencies/oasam/civil-rights-center/statutes/civil-rights-act-of-1964}

Πετρόπουλος Ζαφείρης

Μέλος του εκδοτικού πυρήνα του τριμηνιαίου περιοδικού HUMBA!

Προτεινόμενοι λογαριασμοί για συνεχή πληροφόρηση:

https://twitter.com/Erafutbolfem

https://twitter.com/SHEscoresbanger